

Bibliaóra 2021. február 16.

Fohász: „Jusson eléd imádságom mint illatáldozat, imára emelt kezem mint esti áldozat!”
Ámen (Zs 141,2)

Kezdő ének: 141. zsoltár – Tehozzád kiáltok, Úr Isten...

Imádkozzunk:

Gondviselő mennyei Atyánk, sok gonddal, félelemmel és szorongással a szívünkben telnek napjaink. Segíts, hogy ezek közelebb vigyenek Hozzád. Tudjuk, hogy előtted a *töredelmes lélek a kedves áldozat*. A *töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!* Kérünk azért, úgy hasson ránk igéd, közelséged, hogy kedvesek lehessünk előtted és irgalmat nyerjünk, mikor segítségre van szükségünk. Így járulunk a kegyelem királyi székéhez most is, kérve, hogy ott a belső szobánkban lehessen találkozásunk Veled. Kérünk, hallgass meg az Úr Jézus Krisztusért. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: 3Mózes 10. része

1 Nádáb és Abíhú, Áron fiai fogták a maguk szenesserpenyőjét, tüzet tettek bele, füstölőszert raktak rá, és idegen tüzellel áldoztak az Úr színe előtt, pedig ő nem adott nekik erre parancsot. **2** Ekkor tűz csapott ki az Úr színe elől, és megemésztette őket; meghaltak az Úr színe előtt. **3** Mózes így szólt Áronhoz: Erről beszélt az Úr, amikor azt mondta: A hozzám közel állókon mutatom meg, hogy szent vagyok, és az egész nép előtt, hogy dicsőséges vagyok! Áron némán hallgatott. **4** Azután odahívta Mózes Mísáélt és Elcáfánt, Áron nagybátyjának, Uzziélnak a fiait, és ezt mondta nekik: Jöjjetek ide, és vigyétek el testvéreiteket a szentély elől, a táboron kívülre! **5** Ők odamentek, és elvitték azokat ruhástul a táboron kívülre, ahogyan elrendelte Mózes. **6** Azután ezt mondta Mózes Áronnak meg a fiainak, Eleázárnak és Ítámárnak: Hajatokat gondozatlanul ne hagyjátok, ruhátokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok, és az Úr meg ne haragudjék az egész közösségre! Testvéreitek, Izráel egész háza pedig sírjon a pusztító tűz miatt, amelyet az Úr támasztott! **7** A kijelentés sátrának a bejáratától se távozzatok el, különben meghaltok, mert az Úr felkenő olaja van rajtatok! Ők Mózes beszéde szerint cselekedtek.

8 Azután így beszélt Áronhoz az Úr: **9** Bort és részegítő italt ne igyatok: se te, se a fiaid, amikor bementek a kijelentés sátrába, hogy meg ne haljatok! Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre! **10** Így tudtok különbséget tenni szent és közönséges közt, tisztátalan és tiszta közt, **11** és így tudjátok megtanítani Izráel fiait mindazokra a rendelkezésekre, amelyeket Mózes által kijelentett számukra az Úr. **12** Azután így beszélt Mózes Áronhoz és megmaradt fiaihoz, Eleázárhoz és Ítámárhoz: Fogjátok az ételáldozatot, amely megmaradt az Úr tűzáldozataiból, és egyétek meg azt kovásztalanul az oltár mellett, mert igen szent az. **13** Szent helyen egyétek meg, mert neked és fiaidnak rendelt rész ez az Úr tűzáldozataiból. Ezt a parancsot kaptam. **14** A felmutatott áldozati szegyet és a felajánlott combot is tiszta helyen egyétek meg, te és a fiaid meg a lányaid, mert neked és gyermekeidnek rendeltem ezeket a részeket Izráel fiainak békeáldozataiból **15** A felajánlott combot és a felmutatott áldozati szegyet a kövér részek tűzáldozatával együtt vigyék be, hogy felmutassák felmutatott áldozatként az Úr színe előtt, azután a tied lesz és a fiaidé örök rendelkezésként, ahogyan megparancsolta az Úr. **16** Amikor Mózes a vétekáldozati bak után tudakozódott, kiderült, hogy elégették. Megharagudott ezért Áron megmaradt fiaira, Eleázárra és Ítámárra, és ezt mondta: **17** Miért nem ettétek meg a vétekáldozatot a szent helyen? Hiszen igen szent az, és az Úr nektek adta, hogy hordozzátok a közösség bűnét, és engesztelést szereztek értük az Úr előtt. **18** Íme, ennek a vérének nem vittétek be a szentély belsejébe: meg

kellett volna tehát ennetek az áldozati húst a szent helyen, ahogy megparancsoltam. [19](#) De Áron így szólt Mózeshez: Nézd, ma mutatták be vétekáldozatukat és égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen dolgok értek! Ha én ma vétekáldozatot eszem, jónak látta volna-e az Úr? [20](#) Amikor ezt hallotta Mózes, igazat adott neki.

Kedves Testvéreim,

Mózes 3. könyvének olvasása során most a sok áldozati előírás után egy történet leírásával találkozunk **(1-7.v.)** A tragikus történet azonban nagyon szomorú, szinte ijesztő, hiszen egyszer s mindenkorra hivatott szemléltetni és alátámasztani, hogy micsoda komoly következménye van, ha valaki Isten tiszteletét a maga módján értelmezni és gyakorolja, illetve ha nem veszi komolyan mindazt, amit Ő rendelkezésként adott. Ez fokozottan vonatkozik azokra, akiknek feladatuk elől járni és példát mutatni a népnek. Mert Isten szent, és népe életében akar megszenteltetni.

Arról tudósít a szentíró, hogy Áron főpap két fia, Nádáb és Abihu, akik édesapjuk mellett és után a legelső szolgálati helyekre voltak „beiktatva”, alighogy megtörtént a felszentelésük, semmibe veszik az áldozati rendelkezéseket: *„fogták a maguk szenesserpenyőjét, tüzet tettek bele, füstölőszert raktak rá, és idegen tűzzel áldoztak az Úr színe előtt, pedig ő nem adott nekik erre parancsot.”* Mit is jelentett ez konkrétan? Olyan áldozatot akartak elvégezni, ami nem az ő feladatuk volt, és valószínűleg a tüzet sem onnan vették, ahonnan kellett volna. Az „idegen” kifejezés pontosabb jelentése lehet „illetéktelen, jogosulatlan”. Bizony nagy veszély, amikor válogatunk a szolgálatban s a magunk ötletei szerint tesszük azt, amit Isten nem bízott ránk, vagy nem ránk bízott. Istent és az Ő dicsőségét nem lehet szolgálni emberi megfontolások alapján.

Röviden azt mondhatnánk, hogy íme, nemcsak az bűn, ha valamit meg kellene tenni és nem teszik, hanem az is, ha nem kellene, és mégis teszik. Mert az Úr nem parancsolta. *„Fogták a maguk szenesserpenyőjét”* – mennyire kifejezi azt, hogy a szolgálati eszközt, ami Isten szolgálatára szánt és Általa megszentelt eszköz, a maguk belátása – vagy ha úgy tetszik, kénye-kedve szerint – arra használják, amire akarják. És ekkor bekövetkezik a tragédia. Isten ugyanis szent, akinek a népében kell megszenteltetnie, Ő ezt az engedetlenséget nem hagyhatja következmények nélkül. *„Ekkor tűz csapott ki az Úr színe elől, és megemésztette őket; meghaltak az Úr színe előtt.”* A megfontolatlan önkényes lépés következménye ítélet, mégpedig halál. A tűz az ítéletet nyomatékosítja.

„A hozzám közel állókon mutatom meg, hogy szent vagyok, és az egész nép előtt, hogy dicsőséges vagyok!” – mondja az Úr, egyszer s mindenkorra intő jelül mindenkinek, aki Hozzá tartozik, aki életével Őt akarja követni és szolgálni. Komoly figyelmeztetés ez számunkra is, hogy Isten szentségével nem lehet játszani, s csak alázattal adhatunk hálát, hogy hány könnyelműségünket vagy megfontolatlanságunkat nem követte a jogos ítélet, hogy Isten megkegyelmezett és nem taszított el magától. Ilyen szempontból kicsit ide társíthatjuk Anániás és Szafira történetét is (ApCsel 5.r.), akikre szintén azonnal lesújtott az ítélet, mert semmibe vették Isten szentségét.

S mondhatnánk: lenne-e még ember a földön, ha Isten minden egyes hazugságot ilyen szigorúan megbüntetne? Intő példák ezek, a mi tanulságunkra írtak meg.

Így is kell az egész esetet kezelni. „*Áron pedig hallgatott.*” Az apa, aki két fiát veszítette el, nem tehet mást, mint hallgat, mert tudja, hogy vétkeztek. Éppen ezért nincs helye az egyébként szokásos gyásznak, siratásnak, mert ezzel tulajdonképpen helyeselnék cselekedetüket, igazat adnának nekik Istennel szemben. Bűnpártolásnak nincs helye az Úr népe között. „*Hajátokat gondozatlanul ne hagyjátok, ruhátokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok, és az Úr meg ne haragudjék az egész közösségre! Testvéreitek, Izráel egész háza pedig sírjon a pusztító tűz miatt, amelyet az Úr támasztott!*” Van helye a sírásnak – a pusztító tűz miatt, a bekövetkezett ítélet miatt. A történetekért, de nem az elkövetőkért. Ezért is kellett őket – megégett testüket, úgy ruhástul – kivinni a táboron kívülre.

Temetésükről nem esik szó. Áronnak és a többi papoknak pedig ott kell maradni (8-20.v.) a szolgálatban és végezni azt továbbra is: „*A kijelentés sátrának a bejáratától se távozzatok el, különben meghaltok, mert az Úr felkenő olaja van rajtatok!*”. Mert az Úr, a Neki való engedelmesség, a Tőle kapott megbízás a legfontosabb. Bizony van, amikor nehéz elhatárolódni és nem vállalni közösséget a bűnnel, meg azzal, aki vétkezett, pláne, ha közel áll a szívünkhöz. De a bűn akkor is bűn, sőt, még ha én követem el, akkor is...

A részegítő ital nyomatókos tiltása talán-talán összefüggésben lehetne az idegen tűzzel való áldozással, de sokkal inkább előre mutat mindez, arra, hogy bölcs, világos döntéseket csak így, nem idegen hatások alatt, józanon lehet hozni.

Még egy részlete a történetnek az újabb engedetlenség, amikor eltérnek a rendelkezésektől: az áldozat, amelyet elégettek elfogyasztás helyet. Áron megmaradt fiainak tévedése, hogy a vétekáldozati bakot teljesen elégették, noha az előírt részeit a szent helyen kellett volna elfogyasztani. A helyzet azonban mentségül szolgál. És nem lesz következménye rájuk nézve, csak tanulsága. Isten megengesztelődött.

Újszövetségi igeszakasz: János ev. 10,11-15

[11](#) Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. [12](#) Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, az látva, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és szétkergeti őket. [13](#) A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. [14](#) Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, [15](#) ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát, és én életemet adom a juhokért.

Kedves Testvéreim,

Az Úr Jézus jól ismert kijelentése a jó pásztor kapcsolatát mutatja be a juhokkal. A jó pásztorra jellemző az áldozatvállalás, önmaga odaszánása, mert számára a juhok mindennél drágábbak. Nem úgy tulajdonai a juhok, hogy birtokolja és hasznukat akarja élvezni, hanem úgy, hogy védelmezi őket. Nem belőlük, hanem értük él. A velük való kapcsolata személyes ismeretre, szeretetre, összetartozásra épül. Ismeri az övéit, és az életét nemcsak kész értük odaadni, de oda is adja.

A jó pásztorral szemben a béres nem törődik a juhokkal. Amíg bejön a számítása, addig marad, de ha veszélyhelyzet áll elő, akkor otthagyja őket. Jöhet a farkas, szabad préda lesz számára a nyáj, ha a béres, aki csak pénzért őrzi, elfut. Míg a jó pásztor szeret, szereti a juhait, a béres nem, ő csak a maga érdekét nézi. Hiányzik belőle az, ami a pásztort pásztorrá teszi: a minden áldozatra kész szeretet. Dolgozik a bérért, de semmit nem kockáztat a juhokért.

Ha beszélünk béresről, pásztorról, szóljunk a nyájról, a juhokról is. Mert egyáltalán nem mindegy, hogy hova tartozunk, ki őríz (vagy nem őríz) minket. Ismerjük-e Jézust, mint jó pásztorunkat? Elmondhatjuk-e, hogy mi is az Ő népe, legelőjének nyája vagyunk? Bizonyságot tehetünk-e arról, hogy mindez azért lehetséges, mert Ő az életét adta értünk, mert vére árán megvásárolt és így a maga tulajdonává tett?

A nyáj, a juh vagy bárány mindig sebezhető, támadható. Jönnek farkasok, és egymagában nem tud ellenállni, épségben maradni. De biztonságban csak a jó pásztor nyájában lehet az életünk. Ott vagyunk-e? Ha igen, átéljük ezt a biztonságot? Vagy tele vagyunk pánikkal, kétségbeeséssel, félelemmel, mintha legalábbis nem lenne jó pásztorunk? Bízunk-e Benne? Hiszen az életét adta értünk, miért tenne velünk rosszat? Élvezzük-e, éljük-e a Hozzá tartozás biztonságát? Mert ezzel a bizalommal tudjuk a leginkább megmutatni hálánkat azért, hogy Ő az életét adta értünk. Ezzel fejezhetjük ki, hogy ismerjük Őt és Hozzá tartozunk. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, a Hozzád közel állókon mutatod meg, hogy szent vagy. Bizony, sok mulasztás terhel minket, amikor ezt magatartásunkkal akadályozzuk, amikor nem szentséged jó illata árad rajtunk keresztül a világban. Bocsásd meg a károkat, amiket azzal okoztunk, hogy sokszor, mint engedetlen, makacs juhok, mi is a magunk útjára térünk, a magunk feje szerint és emberi eszközöket alkalmazunk. Köszönjük azt a türelmet, amellyel hordozol és terelgetsz minket. Jó pásztorunk, áldunk a biztonságért, ami abból fakad, hogy életed árán váltottál meg, és a Te kezedből senki és semmi nem ragadhat ki minket. Jó tudnunk, nem vagyunk szabad préda a gonosz számára ma sem, rajtunk tartod szemed, Beléd fogózhatunk, és nem szolgáltatatsz ki önző béreseknél. Ezzel a Veled való közösséggel áldd meg mindazokat, akik keresnek, botladoznak, tájékozódnak és nem találnak kiutat. Ragyogjon fel előttünk kereszted üzenete és titka, és világítsa be utunkat, életünket. *Ámen*

Mi Atyánk:

Áldás: „A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen (Zsid 13,20-21)

Záró ének: 229 – Hű pásztorunk, vezesd a te árva nyájadat...